

РЕШЕНИЕ

№ 5191

гр. София, 16.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 27.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **2164** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 13, ал. 5 от Закона за социалното подпомагане (ЗСП).

Образувано по повод на жалба с вх. № 7487 от 04.03.2021 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 2208 – 94С - 00 – 0534 от 01.03.2021 г. по описана АСП, Регионална дирекция социално подпомагане – С. град, подадена от С. И. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 7 срещу заповед № ЗСП/Д – С – М - 60 от 20.01.2021 г., издадена от директора на ДСП – М., с която е отказано отпускане на социална помощ по реда на чл.16б от Правилника за прилагане на закона за социалното подпомагане (ППЗСП), потвърдена с решение № 22 – РД06 – 0165 от 22.02.2011 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане” - С..

С жалбата се иска съдът да отмени оспорения акт като неправилен и незаконосъобразен, тъй като е постановен в нарушение на административно производствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Излагат се подробни съображения по съществото на спора. В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Депозира писмено становище и претендира разноски.

Ответникът – директор на ДСП – М., редовно призоваване, се представлява се от юрк. Х., който оспорва жалбата и предлага да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд - София - град, въз основа на доказателствата приема за установено следното:

С входящ № 60 от 12.02.2021 г. жалбоподателят С. И. Г. е подала пред директора на ДСП, район М., Заявление – декларация, за отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка еднократна помощ. Оспорващата е посочила в графа „Социална група” на заявлението – декларация, че е работеща по Договор за управление и контрол; работещ родител, който не може да извършва дистанционна работа от вкъщи и няма възможност да ползва платен отпуск; самоосигуряващо се лице, което не може да упражнява занаятието си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка; не получава парично обезщетение за временна неработоспособност; не получава компенсации при ползване на неплатен отпуск по реда на ПМС № 325/26.11.2020 г.; не получава парично обезщетение за бременност и раждане по чл. 48а от КСО; в семейството се отглеждат три деца, две от които са ученици и най – малкото посещава детско заведение.

Изготвен е социален доклад, с който е предложено на С. Г. да ѝ бъде отказана месечна целева помощ, тъй като оспорващата е самоосигуряващо се лице без подадена декларация за спиране на дейността на фирмата.

На 20.01.2021 г. е издадена обжалваната заповед № ЗСП/Д – С – М /60, в която е посочено, че се отказва отпускането на социална помощ на С. Г. по чл. 16б ППЗСП, като е мотивиране, че семейството не отговаря на условията за отпускане на месечна целева помощ, защото не попада в кръга на лицата, посочени в чл. 16б, ал.1, т.1 – 4 от ППЗСП, тъй като жалбоподателят е самоосигуряващо се лице без подадена декларация за спиране на дейността на фирмата. Заповедта е връчена лично на нейния адресат на 25.01.2021 г.

На 02.02.2021 г. оспорващата е подала жалба срещу посочената заповед, която е отхвърлена и е потвърдена обжалваната заповед от директора на РДСП – С. с решение № 22 – РД06 – 0165 от 22.02.2021 г.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени документи и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата до съда е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК на 11.03.2019 г. от активно легитимирана страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 5, ал. 5 от ЗСП. При издаването на заповедта е спазена предвидената в закона писмена форма и при правилно прилагане на материалния закон.

В съответствие с разпоредбата на чл. 168, ал.1 от АПК съдът следва да се произнесе по законосъобразността на обжалвания административен акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобраен ли е с целта, която преследва закона, по чл. 146, т.1 - 5 от АПК.

Заповед № ЗСП/Д – С - М/60 от 20.01.2021 г. е издадена от компетентен

административен орган, в съответствие с правомощията, предоставени му с чл. 13, ал. 2, вр. ал. 1 ЗСП. Същата е мотивирана и постановена в резултат на правилно прилагане на материалноправната разпоредба на чл. 16б, ал. 1, т. 3 ППЗСП.

С бр. 77 на ДВ от 2020 г. е приета нова разпоредба в тази връзка – чл. 16б от ППЗСП. Според нея право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато:

1. двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от вкъщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получава парично обезщетение за временна неработоспособност;
2. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по - нисък от средномесечния доход по ал. 4;
3. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занаятието си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка;
4. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, по т. 1, 2 или 3 не получават обезщетение за бременност и раждане.

За да се отпусне и изплаща такава помощ, трябва поне една от хипотезите по ал. 1 да е налице. Изисква се и за училището/детското заведение, които посещават децата, да са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка. В случая помощта не е отпусната, защото оспорващата не е представила доказателства, че изпълняваната от нея дейност като самоосигуряваща се е прекратена.

Безспорно семейството отговаря на общото изискване за отглеждане на дете до 14-годишна възраст. Видно от посочените единни граждански номера в Заявлението – декларация на децата в семейството, през м. януари, 2021 г., С. Г. е навършила 12 години, М. Г. – 10 години и Я. Г. – 2 години или семейството отглежда три деца до 14-годишна възраст, от които двамата са ученици и едно – в детска градина/ясла.

В чл. 16б, ал. 3 и ал. 4 от ППЗСП са регламентирани и други условия за отпускане на месечна целева социална помощ по чл. 16б от ППЗСП - децата да не са настанени извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето /каквото обстоятелство не се твърди, че е налице в случая/; децата да не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и средномесечният доход на член от семейството за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, е по-нисък или равен на 150 % от минималната работна заплата.

От посочената регламентация следва извода, че месечната целева помощ по чл. 16б от ППЗСП има специфичен характер и е свързана с подпомагане на семействата с деца до 14-годишна възраст, когато децата не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и когато по отношение на родителите, респективно на единия

родител или на родителя, отглеждащ сам дете, е налице някоя от хипотезите по чл. 16б, ал. 1, т. 1 – т. 3 от ППЗСП и е изпълнено условието по чл. 16б, ал. 4 от ППЗСП за размера на средномесечния доход на член от семейството. При наличието на общо основание за ползване на социални помощи – ниски доходи и недостатъчна обезпеченост с имущество, е налице друг тип обща социална помощ, но процесната се отпуска само за покриване нуждата от оставане вкъщи на родител, който трябва да полага грижи за дете/деца до 14-годишната им възраст, когато те не могат да посещават училище поради посочените вече причини.

Жалбоподателят е поискала да ѝ бъде отпускната помощта на основание чл. 16б, ал.1, т. 3 от ППЗСП, като е посочила, че на базата на заповед на Министерство на труда и социалната политика № РД 06 – 43/30.11.2020 г. и заповед издадена от Министерство на здравеопазването № РД 01 – 718/18/12/2020 г. представляването и управляването от нея дружество попада в икономическите дейности, за които са въведени ограничителни мерки за осъществяване на дейност с акт на държавен орган в периода на обявеното извънредно положение или извънредна епидемична обстановка, считано до 31.12.2020 г. и за целта е представила Служебна бележка от [фирма], в която е посочено, че С. Г., управител на дружеството, е изразходвала изцяло полагащата ѝ се платена отпуска до 30.11.2020 г. и не може да извършва работа дистанционно от вкъщи.

От фактическа страна не е спорно, а и се установява от доказателствата по делото, че поради въведените ограничения във връзка с извънредната епидемична обстановка в страната е издадена Заповед № РД - 06-43/30.11.2020 г. на Министъра на труда и социалната политика, с която е утвърден списък с кодовете на икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването на дейност с акт на държавен орган за периода от 27.11.2020 г. до 21.12.2020 г. Сред посочените кодове в заповедта е и този, под който осъществява дейността си и [фирма], а именно 88.91 „Дневни грижи за малки деца (частен сектор)“.

Със заповед № РД – 01 – 718 от 18.12.2020 г. министърът на здравеопазването е изменил и допълнил предходна негова Заповед № РД – 01 – 677 от 25.11.2020 г., в т. 2 предвижда, „От 04.01.2021 г. се допуска изключение от забраната по т. 1 по отношение на присъствените учебни занятия за ученици от първи до четвърти клас и индивидуалните присъствени посещения в центровете за подкрепа за личностно развитие. ...” и по т. 6 „От 04.01.2021 г. се възобновяват посещенията в детските градини и детските ясли”. Съгласно тези заповеди от 04.01.2021 г. е възстановена икономическата дейност на дружеството на жалбоподателя – „Дневни грижи за малки деца (частен сектор)”, поради което законосъобразно в хода на социалната анкета е направена служебна справка в НАП на 15.01.2021 г., от която е установено, че фирмата на С. Г. не е прекъснала дейност.

За да е налице правото на заявителя на месечна целева помощ по чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП е необходимо съществуването на още една материалноправна предпоставка, а именно- по отношение на лицето да е изпълнена някоя от предвидените при условията на алтернативност хипотези на чл. 16б, ал. 1, т. 1 – т. 4 от ППЗСП. В случая по отношение на жалбоподателката хипотезата на т. 1 е неприложима, доколкото към момента на подаване на заявлението, тъй като тя твърди, че не осъществява трудова дейност и не е работещ родител, но не ангажира доказателства в тази връзка. Съпругът пък осъществява такава дейност и не му се е наложило да ползва отпуск-платен или неплатен. Твърди се наличието на хипотезата на т. 3, а именно - двамата

или единият от родителите да са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занаятието си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, но

В заключение съдът намира за правилен и законосъобразен извода на административния орган, че не са налице предпоставките, регламентирани в приложимия нормативен акт, за отпускане на този вид социална помощ, която е целева и се отпуска и изплаща при точни, строго определени нормативни условия, които в своята съвкупност в случая не са налице.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли, а оспорената заповед – да се потвърди като законосъобразна

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 8 – ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. Г. срещу заповед № ЗСП/Д – С – М - 60 от 20.01.2021 г., издадена от директора на ДСП – М., потвърдена с решение № 22 – РД06 – 0165 от 22.02.2011 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане” - С..

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.13 ал.7 от ЗСП.

СЪДИЯ: